

Cena pro vítěze

Pozdrav:

Milé sestry a milí bratři, vítám Vás na těchto adventních bohoslužbách, a to ve jménu Boha Otce i Jeho Syna Ježíše Krista i Ducha Svatého. Amen

Introit:

12 Blaze národu, jemuž je Hospodin Bohem, lidu, jež si zvolil za dědictví.

13 Hospodin se dívá z nebe, vidí všechny lidské syny,

14 ze svého pevného trůnu shlíží na všechny, kdo obývají zemi.

15 On utvořil srdce každého z nich, on též rozumí všem jejich skutkům. (**Žalm 33, 12-15**)

Píseň: 549

Modlitba:

Hospodine, slyš modlitbu naší a volání naše - přijdi k nám. Pane Bože, ty udržuješ svou mocí celý svět. Ty jsi svou milostí držel v uplynulém roce také nás. Bez tebe bychom nebyli obstáli. Nyní stojíme před Tebou jako před Králem králů a Pánem pánů, který zná naše vstávání, lehání i jednání. Tvé oči jsou pronikavější než všechny paprsky a přístroje, které se snaží zjistit, co se v člověku děje. Víme, že na naší straně nacházíš mnoho nepěkného. Proto tě prosíme o odpuštění a další trpělivost s námi. Odpusť, že jsme vždy nerozeznávali, co je v našem životě opravdu cenné. Odpusť, že jsme byli tolikrát nespokojeni. Odpusť, že jsme hledali jistoty jinde než u Tebe. Odpusť, že jsme Ti nebyli dost vděční. Zbav nás laskavě břemene těchto našich vin. Neopouštěj nás, ale zůstaň s námi tak věrně jako dosud. Amen

I. Čtení:

Milí bratři a milé sestry v Pánu Ježíši Kristu, vyslechněte si slova z Písma Svatého, jak je nacházíme zapsaná v 2 listě Korintským, v 11. kapitole od 23-28 verše.

23 Jsou služebníky Kristovými? Odpovím obzvlášť nerozumně: já tím víc! Namáhal jsem se usilovněji, ve vězení jsem byl vícekrát, ran jsem užil do sytosti, smrti jsem často hleděl do tváře.

24 Od Židů jsem byl pětkrát odsouzen ke čtyřiceti ranám bez jedné,

25 třikrát jsem byl trestán holí, jednou jsem byl kamenován, třikrát jsem s lodí ztroskotal, noc a den jsem jako trosečník strávil na širém moři.

26 Častokrát jsem byl na cestách – v nebezpečí na řekách, v nebezpečí od lupičů, v nebezpečí od vlastního lidu, v nebezpečí od pohanů, v nebezpečí ve městech, v nebezpečí v pustinách, v nebezpečí na moři, v nebezpečí mezi falešnými bratřími,

27 v námaze do úpadu, často v bezesných nocích, o hladu a žízni, v častých postech, v zimě a bez oděvu.

28 A nadto ještě na mne denně doléhá starost o všechny církve. (**2Kor 11, 23-28**)

Blahoslavení jsou všichni, kteří slyší Boží slovo a ve svém srdci ho zachovávají. Amen

Píseň:

Kázání:

Slova Písma Svatého, nad kterými se budeme dnes zamýšlet, jsou zapsaná v listě Filipským, v 3 kapitole, v 13-14 verši. Tam čteme:

13 Bratří, já nemám za to, že jsem již u cíle; jen to mohu říci: zapomínaje na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou,

14 běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, jíž je Boží povolání v Kristu Ježíši. (**Fp 3, 13-14**)

Dnes stojíme na časovém rozmezí, kdy se uzavírá jedna kapitola našeho života a před námi se otevírá nebo leží další, dosud **nepopsané stránky**. Můžeme se tedy v této chvíli zadívat (co je za námi) i dopředu (co nás čeká). Touto schopností zamýšlet se nad minulostí i budoucností se člověk liší od jiných vyspělých tvorů. Zvíře žije jenom přítomností. Zdá-li se nám, že někteří tvorové vzpomínají na minulost a plánují budoucnost. Třeba veverka, nebo i

někteří ptáci si jakoby prozíravě ukládají zásoby potravy a potom z nich přežívají nepříznivé období. Vypadá to prozíravě, ale ve skutečnosti je to záležitost instinktů. K takovému počinání nevedou tyto tvory úvahy o tom, co bylo a co bude, ale vrozené pudy.

Na rozdíl od zvířat je **člověku od Boha dáno**, že se může podrobně vracet k minulosti a přemýšlet o tom, co teprve bude. To učiníme nyní i my.

Nejprve si tedy položíme otázku, jak se máme stavět k tomu, co je za námi. K minulosti se můžeme stavět s pokáním. To může znít dost archaicky, zastarale. Dnes se **pokání**, jak se říká, „*nenosí*“ a běžně se o něm nemluví.

Pokání znamená, že odložíme všechny iluze o sobě a hluboce se zamyslíme nad tím, jak si stojíme před samotným Bohem. Z Bible známe spoustu lidí, kteří vyznávali svá pochybení. Byl to třeba král David, který zcela nekrálovsky pokorně vyznal: „*Proti tobě samému jsem zhřešil, spáchal jsem, co je zlé ve tvých očích*“ (Ž 51,6). Stejně tak před Kristem bychom měli odložit stud a přetvářku jako vrchní celník Zacheus, který provedl veřejné pokání (L 19).

Všichni mnoho chybujeme. Skličující a zahanbující nejsou ale jen vzpomínky, v čem jsme se zachovali vyloženě špatně, ale též vědomí, že jsme propásli nezanedbatelné množství příležitostí, kdy jsme mohli jednat jinak (lépe), čestněji, pravdivěji, obětavěji a statečněji. Navíc jsme možná propadali myšlenkám a pocitům, které se dost dobře neslučují **s životem Kristových vyznavačů**.

Proto je konec roku velice vhodnou příležitostí, abychom udělali to, co žalmista, který se rozhodl: „*Vyznám Hospodinu své nevěrnosti*“ (Ž 32,5). Na minulost však můžeme vzpomínat s vděčností. Na sklonku roku se i my pokusme – každý sám u sebe – poohlédnout aspoň po těch dvaapadesáti týdnech, co **dobrého jsme z Boží milosti prožívali**.

Ale teď věnujme pozornost postoji, který nám v dnešním textu doporučuje apoštol Pavel. „*Zapomínám na to, co je za mnou.*“ Tedy žádné **vzpomínání, ale zapomínání**. Je to překvapivé, ale rozumějme: Pavel rozhodně nebyl proti tomu, aby člověk litoval minulých hříchů a aby si vděčně připomínal minulou Boží štědrost a dobrotivost. Chtěl pouze přátelům ve městě Filipis ukázat, že zapomínání může být někdy prospěšné.

Vyjděme z jeho vlastních zkušeností. O apoštolu Pavlovi se mluví jako o největším misionáři všech dob. Pavlovým přičiněním však zvěst o Ježíši Kristu pronikla v obdivuhodně krátké době do značné části starověkého světa. Slyšeli jsme o Pavlovi: „*...ve vězení jsem byl vícekrát, ran jsem užil do sytosti, smrti jsem často hleděl do tváře.*“ Apoštol skutečně zažil spoustu situací, které byly snad na infarkt: „*přepadení, ztroskotání, kopance od vlastních lidí i od lidí z církve, kteří si říkali „bratři“, nemohl v noci spát...*“ Nejnepříjemnější asi budou všelijaká nedorozumění a křivdy, **vzpomínky**, jak se k nám někdo zachoval nefēr.

Je jisté, že některé nepěkné zážitky prostě nedokážeme silou vůle z paměti úplně vymazat. Můžeme se je však pokoušet vytlačovat z mysli, neoživovat si je a nepřikládat jim takovou váhu. Pokusme se o to podle Pavlova příkladu třeba nyní na začátku nového roku.

Zapomínejme pokud možno na nezdarý, které nás potkaly v uplynulých měsících. Někdy se z nich samozřejmě můžeme poučit, většinou nás však mrzí. Takové vzpomínky nás pak mohou brzdit, svazovat nebo ochromovat.

I my se můžeme rozhodnou **žít s myslí oproštěnou** - od modlárství, od strachu, ale také od toho, co se nám nezdařilo nebo co nás bolestně zasáhlo. To je jako odhodit přebytečnou zátěž z balónu, který nás nese vpřed.

Co je za námi, co jsme prožili, to dobře známe. Ale co je před námi, to neznáme. Můžeme však k něčemu směřovat. Je to tak trochu jako při závodech v orientačním běhu. Závodník běží po trase, kterou si sám nevybral a nevytyčil, ví však, že nesmí minout cíl.

Zapomínaje na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou, běžím k cíli. Bídou a neštěstím spousty lidí je, že před sebou nevidí žádný pořádný životní cíl. Pavel svůj cíl má: „*běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, kterou je Boží povolání v Kristu Ježíši.*“

Apoštol svým filipským přátelům jako cenu pro vítěze staví před oči **Boží povolání v Kristu Ježíši**. Divná cena. Jak si ji máme představovat? Řecké slovo KLĚSIS, které je tu přeloženo jako „povolání“, znamená také „pozvání“.

Pozvání nás nedokonalých a chybuujících. Takové povolání a pozvání Kristem prožil i sám Pavel. Ne sice už tělesně jako jiní apoštolové, ale velice intenzivně, naléhavě, v duchovním smyslu na cestě do Damašku, a pochopil, že si ho Pán volá a zve do svých služeb. On, který se předtím Kristu zuby nehty vzpíral, byl pozván. Kristus se stal jeho největším ziskem, celoživotním učitelem, přímo programem. Pavel věděl, že to stojí za to. Byl mimořádný člověk, s nímž se nemůžeme dost dobře srovnávat. Ale jeho program se může stát i naším programem, a to už v novém roce 2019, který se před námi otevřel:

„Zapomínaje na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou, běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, jíž je Boží povolání v Kristu Ježíši.“ Amen

MODLITBA:

Laskavý Otče, pomáhej nám svým Duchem, abychom pouze lehkovážně neplánovali, v čem se zachováme jinak a lépe, ale ať skutečně postoupíme alespoň o krůček dál v životě víry. Amen

Píseň: 568

Ohlášky:

Přímluvná modlitba:

Nebeský Otče, děkujeme, že můžeme prožívat své dny v naději – v naději, že všechno nekončí rozpadem těla, ale u Tebe. Víme, že za tento radostný výhled vděčíme jen Tvé lásce zjevené v Kristu. Proto prosíme v této chvíli za všechny, kteří žijí a umírají bez tohoto výhledu, aby ses dotýkal jejich srdce a také je povolával k naději. Prosíme za ty, kdo sice naději v Tebe mají, ale různé bolesti a těžkosti života je tisknou k zemi a často je zbavují tohoto potěšujícího výhledu. Prosíme za dny a týdny, které jsou před námi, aby přinesly hodně dobrého a povzbudivého nejen do našich soukromých životů, ale i do života církve a okolní společnosti. Prosíme, aby Tvá skrytá vláda vstupovala do našeho viditelného světa a rozmáhala se i tam, kde vládnu sobecké cíle a vztahy. Prosíme za generace odcházející i nastupující, za ty, kdo mají moc, ale i za ty, kdo jsou naopak bezmocní, staří, nemocní, nebo se cítí opuštěni. Prosíme, smiluj se nad námi a vyslyš všechny tyto naše prosby. K tomu připojujeme i prosby, které nám vkládá do úst tvůj Syn Ježíš Kristus:

Otče náš...

Píseň: 384

Posláni: Přijměte do svých srdcí slovo svrchované milosti Boží:

Bůh nás neurčil k tomu, abychom propadli jeho hněvu, nýbrž abychom došli spásy... Proto se navzájem povzbuzujte a buďte jeden druhému oporou. (1Te 5,9)

Požehnání:

*Ať na vás sestoupí Duch svatý, abyste porozuměli, co od vás Bůh očekává,
ať vás Duch svatý uklidní, že vaše hříchy jsou odpuštěny,
ať vás Duch svatý naplní odvahou a vytrvalostí, abyste mohli vítězit nad Zlým a nepodléhali beznaději. Amen*

Píseň: 550